

SZENDI NÓRA

Egy olyan vájb van

(Részlet a *Van ilyen.* című készülő regényből)

Babett szerelmes.

Nincs ebben semmi rendkívüli, Babett általában szerelmes. Ha épp nem szerelmes, akkor készülődik a szerelmességre. A készülődés állapotában van.

De geci kész vagyok. Babett szempillája elmosódik a rebegéstől. Egy-egy lapos pillantás jobbra és balra. Most kurvára megkent ez a szar. Na most van az, bazmeg, hogy úgy megkent ez a szar, hogy. Ez most. Hú, bazmeg.

A készülődés állapotában Babett izgága. Előbb van meg maga az állapot, mint az iránya. Babettre rákerül a készülődés állapota, és iránytalanul izgágáskodik benne, mint egy túl szűk pulóverben.

Ez most le kell most. Lekelldő. Kinyúlok. Babett motyogva az ágyhoz tá-molyog, átlóban végigvágódik rajta. A kamera hátulról követi, megkerüli az ágyat, Babett elnyomódott arcára közelít.

A készülődés állapota gyakran az elviselhetetlenségig fokozódik. Babett már délutántól az ismerőseit hívogatja. Rákerül a csinálhatnék. Nem csinálunk valamit? Valamit, nem tudom, mindegy. Csak egy kicsit. Menjünk már valahova, és intézzünk valamit! Intézel valamit? Intézzek valamit? Intéződik valami. Babett megyeget. Rákerül a menés. A belváros utcái futópadként simulnak a talpa alá. A háttérben tört ütemek csattogása.

Jól érzed magad, Babett?

Jól, nyöszörgi Babett. A kamera az arcába nyomul. Félhomály, narancs és fekete foltok, elmosódott, bársonyos körvonalak. Babett szemöldöke és szája párhuzamos ívbe görbül.

Semmiben sem szenvedsz hiányt, Babett?

Megint a szőrtüszők, nyőszörgi Babett. A hátára hengeredik. Nincs rajta melltartó, mégsem üt át a pólóján a mellbimbója. Szét van kenődve az is. Micsodák?

Mi volt a kérdés?

A kérdés. Hogy miben akarsz. A kérdés az volt. Az volt a kérdés, hogy. Fogalmam sincs, mi volt a kérdés.

A futópad szalagja megszűnik forogni egy pillanatig. Hatásfokozó kiállítás, dob nincs, csak egy elnyújtott, várakozásteli, üveghangú effekt. Babett megmered, mint a merő ideg vadászkutyák. Állja a zsákmányt. Felszikkázik a lég. Egy fickó a reflektorfényben. Magas vagy alacsony, kövér vagy sovány, szőrös vagy szőrtelen, horgas vagy tömpe orrú, sápadt szőke karikás szemmel vagy kreol drótszemöldökkel, bármilyen lehet, csak legyen valamilyen, de az nagyon. Szikkáznak az attribútumai. Ha más nem, a jellegtelenség, a piktogramszerű simaság bővölete. Babett már meszsziről tudja, már egy Tinder-fotó alapján tudja, már a kocsmá végéből, a táncter sarkából, a világmindenség pereméről látja. Babett eliramodik. Berobban a dob.

Babett lefittyedő szájsarokkal bazsalyog. A szeme csukva, a golyó vibrál a héj alatt. Annyira geci szerelmes vagyok. Szét vagyok csúsza.

Dobol a vér a fülben, az agyban, a szívben. Savanyú, szagos nedvek állhatatos szivárgása. Babett bugyija gipsszé kövül, két váltást hord a táskájában. Nem érti, más emberek hogy élnek túl ezt az állapotot. Hogy élnek túl józanul. Enni kell, aludni kell, mosogatni kell, teregetni kell, végig kell hallgatni más emberek faszágait, amiket ők valamiért említésre méltónak tartanak.

A kamera képe megbillen. Sötétség. Csak a hangok. Aztapicsa. Megcsapott engem is. Hajtok egy cigit.

Babett eliramodása egy sample, bármikor bárhová beilleszthető. Babett emlékezete rövid, nagyjából egy sample-nyi. Babettre az eliramodás mindig az újdonság erejével hat. Eliramodik, szökell, dobbant. Repülésnek hiszi az ugrást, és azt is hiszi, örökké tart.

Egy cigit? Abból én is kérek. Babett egy újszülött borjú ingatagságával könyékre kászálódik. A szemöldöke a homloka középső régiójába ván-

dorol, és ott hosszabb időre tanyát üt. A bohócok rajzolt csodálkozásával báméskodik az asztal felé.

Babett átjött Kockához, hogy elmondja neki, mennyire szerelmes. Babett átjár Kockához, hogy elmondja neki, épp milyen állapotban van. Ezek az állapotok, amik rákerülnek, szinte rázúdulnak Babettre, csaknem elmondhatatlanok. Részint, mert Babett akkorákat és annyira sokrétűeket érez, hogy arra nincsenek szavak, részint, mert amikor Babett átmegy Kockához, többnyire elszív, felszippant és/vagy lenyel valamit, aminek már önmagában szavakba önthetetlen a hatása.

Hogy Kockával mi van, azt nem lehet tudni. Jelen pillanatban erre talán nem is kíváncsi senki. Kocka írísze úrlényfekete. Nem látni, mikor tágul ki és szűkül össze a pupillája. A bőre kokainfehér.

Babett tétován a levegőbe nyúl a cigiért, amit az imént nyomtak el. Bizonytalanul a szájához emeli, a tekintete fókuszvesztetten átbucskázik a saját ujjain, majd megrázza a fejét, az arca előtt hesseget. Hitetlenkedve Kockára bámul, nézi, nézi. Nemtom, hallod, de folyamatosan azt haluzom rád, hogy a Csabi vagy. Majdnem lesmároltalak, bazmeg. Folyamatosan így rád nézek, és itt ül a Csabi napszemüvegben. Meg így ezek a izék így a fejedben, ezek is.

Van ilyen. Kocka kiismerhetetlenül somolyog. Mély árnyékok úsznak az arcán.

A Csabi az olyan. Az olyan. Babett eltelten sóhajtozik. Nem tré, ha itt áradozok?

Küldjed, Babett.

Babett imbolyogva feláll. Feláll, leül, elhever, feláll, táncikál, hajlogat, leül. Nyaktól hátközépig ívbe feszül, a szája sarkát láthatatlan zabla tépi. Tucatnyi videófelvétel készült Babetről ebben az állapotban, mindig ugyanaz az egy. Az arc és a test józanul szunnyadó izmainak groteszk, bár végső soron monoton és akkurátusan leírható játéka.

A Csabi. A Csabi az. Nem tudom, mit akartam mondani. Egy olyan vájbj van, érted. Nem tudom elmondani.

Babettnek fájni fog holnapra a szája. Babett, mint egy szénán nyammogó láma, komótosan és kitaróan majszolja az ajka belső, lágy, hajszálerekkel gazdagon átszőtt részeit. Babett ajka holnapra olyan lesz, mintha

hialuronsavval töltötték volna föl, minden szó fájni fog, ahogy a harapott sebek a fogakhoz súrlódnak, és Babett megpróbál majd észrevétlenül pépeset enni, és kevesebbet smárolni Csabival, mert Babettnek sajnos találkoznia kell Csabival, meg van beszélve. Babett direkt úgy kalkulálta, hogy az érzelmei ilyenén felfokozását követően Csabival találkozni olyan lesz, mint nyakig merülni egy kád habfürdőben, de Babett azzal egyelőre nem számol, hogy a kívülről lilásra duzzadt ajka belülről cafatosra lesz csócsálva, ő maga pedig, akárhányszor összetalálkozik a tekintete Csabiéval, büntudatosan arra fog gondolni, hogy nem érti, nem fér a fejébe, hogyan lehet, hogy Csabi nem vesz észre semmit. Nem csak a lilásra duzzadt ajakról van szó. Babett emlékezete rövid, mindig elfelejti, hogy ezzel számolni kéne. Az elvadulással számolni kéne. Babett majd nézi Csabi reflektorfényben éles vonásait, és az árnyékokra gondol, a tompa, elúszó árnyékokra, a puha, gondolatlan összegömbölyödése. Nem érnek egymáshoz Kockával. Fekszenek az ágyon ruhástul, és Babett látomásos félálmában egy kicsit közelebb dugja az orrát Kocka vállához. De anyádék ezen mit szólnak, hogy ide jövök?

Semmit. Örültek neki, láttad.

De nem szívják a véredet, hogy most mi van? Hogy mit jövök még mindig ide?

Szard le anyámékat. Tudod, milyenek. Úgyis magukkal vannak elfoglalva. Kocka lustát pislant. A szempillája lányosan sűrű, sűrűbb, mint Csabié. Fehér keze észrevétlen bekúszik a fekete fürdőköntös két szárnya között. Nem szenvedsz hiányt semmiben, Babett?

Babett a nyitott ablakszárny tükrén mereng félig eresztett pillákkal. Időnként észreveszi, hogy rágyújtott, hosszan beleslukkol a cigarettájába. Inkább taxival kéne, közli álmatagon. A fekete fürdőköntös aprókat moccan.

Boldog vagy, Babett?

Babett szeme csukva, arcán elpihennenek a görcsbe meredt izmok, csak a szemöldöke marad ott, ahol volt. Most szinte szépnak mondható. A mosolya már-már emberi.

Boldog vagyok.

A telefon kamerával a matracnak fordítva végül belefárad az éjszakába.